

med Hensyn til Regeringens Bevaagenhed, og naar det ærede Medlem Hr. Trier, Ordføreren for Socialdemokraterne, roste Landbruget, var det vistnok kun for at faa Lejlighed til at laste Industriens Ledelse. Ellers vilde jeg være enig med det ærede Medlem i, at det kunde være godt, om Industrien stillede sig paa Linie med Landbruget og sagde: Vi giver Afkald paa Toldbeskyttelse, men vi forlanger saa ingen Indblanding fra Staten i vore Forhold, ingen 8 Timers Arbejdsdag — og at den saa som Landbruget var indstillet paa at tage den Løn, stor eller lille, som Verdensmarkedet betinger, og ikke som nu forlods at fastlægge en Løn uden Hensyn til Verdensmarkedets Priser. Naturligvis maatte der være en Aftale mellem Virksomhedernes Indehavere og Arbejderne, de maatte være indforstaaede dermed. Hvis det saa gik saadan, at Arbejderne mente, at de fik for lidt af Udbyttet, skulde det ærede Medlem Hr. Trier anbefale dem at slutte sig sammen og gøre ligesom Landmændene har gjort i deres Andelsselskaber, nemlig selv drive Fabrikkerne, saa fik de selv det fulde Udbytte af deres Arbejde. Jeg skønner ikke, der kan være noget i Vejen for, at Arbejderne lige saa godt som Landmændene kan antage tekniske Ledere, og ligesom Landbruget leverer sine Raavarer til Behandling, saaledes kunde Arbejderne levere deres Arbejde, der jo i mange Fabriksvirksomheder er den væsentlige Del af Frembringelsesomkostningerne. Der kan være visse Fabrikationer, som det ikke vil passe sig for, men jeg er overbevist om, at der vil være mange, hvor det kunde lade sig gøre. Vi vilde hilse med Glæde, om man kom ind paa den Vej. Det vilde være en smuk Opgave, synes jeg, ogsaa for Fagforbundene at anvende deres Midler til at sætte noget saadant i Gang. Arbejderne fik derved den bedste Kontrol med og den bedste Indsigt i Industriherrerens Profit, som man siger, ligesom Landbruget gennem sine Andelsselskaber har kunnet kontrolere, hvad de private Virksomheder indtjente.

Jeg beskæftiger mig fremdeles med Landbrugserhvervet, saaledes som det er paavirket af Valutakrisen. Jeg kalder nemlig Krisen en Valutakrise og ikke en Kreditkrisen, saaledes som det ærede Medlem Hr. Rode gjorde det. Jeg skal ved denne Lejlighed hverken beskæftige mig med den tyske Told eller Mund- og Klovesygens Indvirkning o. s. v., de Spørgsmaal vil jeg gemme til Finanslovens første Behandling. Valutakrisens Forhistorie, der har været drøftet

her, betyder jo ikke meget nu, om den vil jeg kun sige, at vel gav Landbrugsraadet Tilslutning til den Politik, der havde Pari som Maal, i sin Erklæring af 1925, men det var kun paa visse stærkt understregede Betingelser, der desværre slet ikke blev opfyldt, den langsomme Kronestigning, som man krævede fastlagt ved Lov eller paa anden Maade, Nedsættelse af Takster m. v. De Radikales nye Nedskæringspolitik giver jeg intet for. Den slog de selv sagligt og politisk ihjel den Dag, da de i Rigsdagen stemte for den sidste Valutalov og var med til at garantere en Mindstekurs af 89, eventuelt 86, og deres Agitation derudfra er derfor nu ganske værdiløs. Ved denne Afstemning hjalp de Kronen i Pari hurtigst muligt. Jeg mener, at den Krise, vi skal bøde paa, er en Valutakrise, der er fremkaldt ved Kronens pludselige Stigning fra 65 til 100 og ved Varepriserens dermed følgende øjeblikkelige Fald med 35 til 40 pCt. Det er det, der var Landbrugskrisens Aarsag, og jeg skulde tro, at de øvrige frie og ubeskyttede Erhverv har det ganske paa samme Maade. Jeg skal bevise det for Landbrugets Vedkommende med nogle faa Tal. Den samlede Udførsel af indenlandske Varer var i de første 8 Maaneder af 1925 1 278 Millioner, men i 1926 var den kun 945 Millioner. Tager man Landbrugsvarerne og Landbrugsprodukterne alene, da udførtes der i de første 8 Maaneder af 1925 for 1 061 Millioner og i de første 8 Maaneder af 1926 kun for 763 Millioner, altsaa var der en Tilbagegang af 300 Millioner. Tager vi hele Aaret, saa faar vi for 1924, 1925 og 1926 — den sidste Del af Aaret 1926 er anslaaet, men den kan ikke slaa fejl — 1 658 Millioner i 1924, 1 474 Millioner i 1925 og 1 100 Millioner i 1926. I Forhold til 1924 er der altsaa en Nedgang paa halvsjette Hundrede Millioner, og som jeg sagde før, er der en Nedgang paa 300 Mill. Kr. for de første 8 Maaneder i Aar, sammenlignet med de første 8 Maaneder i Fjor, og saa har Udførselsmængden endda været stigende. At denne store Nedgang i Landbrugets Udførselsværdi næsten udelukkende skyldes Kronestigningen, fremgaar deraf, at Danmarks Udførsel til England af Smør, Flæsk og Æg praktisk talt har haft samme Værdi i engelske Penge som de to foregaende Aar. De 9 første Maaneder af 1926 kostede Udførselen i engelske Penge 32,7 Mill., i 1925 32,8 Millioner og i 1924 31,9. Man vil se, at det er omtrent ganske det samme Antal Millioner Pund Sterling, de koster i alle disse 3 Aar, medens vi herhjemme faar 300 Mill. Kr. mindre. Og naar vi sammen-